

Beginnen

BEGINNEN

B&L

ANGELO TIJSSENS

voor padre

‘The miracle that saves the world, the realm of human affairs, from its normal, “natural” ruin is ultimately the fact of natality, in which the faculty of action is ontologically rooted. It is, in other words, the birth of new [people] and the new beginning, the action they are capable of by virtue of being born. Only the full experience of this capacity can bestow upon human affairs faith and hope.’

— *The Human Condition*, Hannah Arendt

‘De avond die ik nooit zag / is de mooiste van alle avonden’

— *Dorpsavond*, Paul Snoek

Hier, met mijn rug naar de grijze zee en mijn voeten in het zand, kijk ik naar de gele gevel van het hotel waar ik mijn tong afbeet. De door de zon gebruinte jobstudenten plaatsen de plastic ligstoelen in nette rijen, de kar met gestreepte kussens staat al klaar. Over de dijk flaneren de eerste toeristen van de dag, honden aan de leiband, kinderen aan de hand. De laatste nachtbrakers zijn, van een van de weinig overgebleven dancings achter de dijk, op weg naar huis. Ik woonde hier mijn hele jeugd en ging er nooit naar binnen, maar zij dansten er net nog een nacht bijeen en zijn nu onderweg naar hun bed, naar hun goedkoop pension. Sommigen slapen hun roes uit op het strand, om de tijd tussen de laatste beat en de eerste trein te doden. De jeugdherberg werd enkele jaren geleden al gesloten wegens ‘verlieslatend’ en zal samen met de aanpalende school binnen afzienbare tijd tegen de vlakte gaan. Nog dronken van de nacht, hun ogen dichtgeknepen voor het veel te felle zonlicht

gaan ze naar huis, naar de camping, naar de kusttram, naar het strand waar tussen de stoelen en de strepen de parasols in het zand worden geklopt.

Tussen de wandelaars laveren enkele kinderen in gocarts. Voor hen zijn benen, paaltjes, honden en banken niets meer dan obstakels in een schijnbaar constante race, tot de snoeproze en aan de onderkant verroeste karretjes naar de verhuurder moeten worden teruggebracht, het identiteitsbewijs van de ouders wordt teruggegeven en de belofte wordt gedaan op een terugkeer. Volgende keer mogen we nog eens en nu een ijsje, ja? In de schaduw van het zeven verdiepingen hoge hotel is het frisser, door de zeebries. Hier zal pas na de middag, na de hamburgers, de dagverse zeetong, de ‘ambachtelijke’ garnaalkroketter, de steak of wat dan ook met frieten, zon zijn. Dan wordt de gevel nog geler. De blauwe stalen bogen die de drie extra

verdiepingen meer cachet moeten verlenen, waren er nog niet toen mijn grootouders het hotel uitbaatten. Die werden toegevoegd nadat het gebouw aan een mutualiteit was verkocht. De bogen, als baleinen van een machtig metalen zeezoogdier, zijn de ideale uitkijkpost voor de meeuwen die wachten op de resten, verdwaalde frieten, een stuk koek, verse kots.

Voor 1865 was het lege hotel met de gele gevel een barak, een buvette die eigendom was van een dochter van een paraplufabrikant en een zoon van een horecageslacht. Chalet des Bains was een eenvoudig gebouw waar badgasten, dorstige heren met strohoed en dames met sleepjurk en kantparasol, iets te drinken konden krijgen. Eén drankje was bijzonder populair in die tijd: een soort porto met kersensmaak, geserveerd in een klein glaasje: le Petit Rouge.

Het kusttoerisme groeit en zo groeit ook het gebouw. Er komt een extra verdieping en een nieuwe naam. Petit Rouge is behalve een mierzoete aperitief nu ook een plek. Enkele generaties later wordt het hoekpand, Café Vénitien mee opgeslorpt. Er komt een nieuwe gevel, het geheel groeit en groeit, er komt nog een verdieping bovenop en ook het oude aanpalende politiegebouw wordt er deel van. De gevel, voorheen een typisch Belgisch amalgaam, doet eenheid vermoeden: het is 1929, alles is art deco, ook dit gebouw dat als een schelp steeds verder aanwast. Nog een laag. Nog een.

Mijn grootouders willen het hotel kopen in de jaren zeventig. Eerder hadden ze een hotel uitgebaat op de Markt en mijn grootvader, een schrielle Limburger met een viool, ziet zijn kans om de Petit Rouge, dat hij toen al enkele jaren huurde, aan te schaffen. Maar bij de openbare verkoop moet hij het onderspit delven: de toenmalige burgemeester brengt

het hoogste bod uit. Mijn grootvader, die een huurcontract voor decennia had getekend, wil het pand tegen dezelfde voorwaarden blijven huren. De burgemeester trekt naar de notaris, die hem zegt dat hij geen kant op kan, een contract is een contract, ook voor een kwade burgervader. Hij biedt het hotel met zijn gevel in gewapend beton alsnog aan mijn grootvader aan, die – schriel maar leep – een miljoen Belgische frank minder biedt en zo de nieuwe eigenaar wordt.

Een generatie later en doordat de zee en de wind en het zout en de tijd het staal doen roesten, vallen de stukken van de gevel. Naast het hotel ligt een smalle straat die naar de statige trap leidt en aan de andere kant van die straat staat een ander hotel dat men in de jaren negentig met de grond gelijk wil maken. Meer nog: men wil diep, diep de grond in, om er een ondergrondse parkeergarage aan te leggen, zodat de toekomstige eigenaars van